

V I Lenin

Brev från fjärran

Brev 1. Den första revolutionens första etapp

Den första revolution, som framkallats av det imperialistiska världskriget, har brutit ut. Denna första revolution kommer säkerligen inte att bli den sista.

Den första etappen av denna första revolution, nämligen av den ryska revolutionen den 1 mars 1917, har – att döma av de sparsamma underrättelser, som föreligger i Schweiz – avslutats. Denna första etapp kommer säkerligen inte att bli vår revolutions sista etapp.

Hur kunde ett sådant ”under” ske, att inom endast 8 dagar – denna tid uppger hr Miljukov i sitt skrytsamma telegram till Rysslands alla representanter i utlandet – ramlade en monarki, som bestått i århundraden och som trots allt höll sig kvar under de tre åren av väldiga folkomfattande klasstrider 1905-07?

I naturen och i historien förekommer inga underverk, men varje tvär vändning i historien, bland annat varje revolution, är så innehållsrik och framkallar så oväntat egenartade kombinationer av kampformer och inbördes styrkeförhållanden mellan de kämpande, att mycket måste förefalla kalkbogarförståndet som ett under.

För att få tsarmonarkin att ramla på några få dagar behövdes en kombination av en hel rad omständigheter av världshistorisk betydelse. Vi skall anföra de viktigaste.

Utan de tre åren, 1905-07, av väldiga klasstrider och det ryska proletariats revolutionära energi, skulle en så snabb andra revolution, i den meningen att dess *begynnelseetapp* slutfördes på några dagar, ha varit omöjlig. Den första revolutionen (1905) gjorde en djupplöjning, ryckte upp sekelgamla fördomar med rötterna samt väckte miljoner arbetare och tiotals miljoner bönder till politiskt liv och politisk kamp, den visade det ryska samhällets *alla* klasser (och alla viktigaste partier) för varandra och för hela världen i deras verkliga gestalt, i det verkliga inbördes förhållandet mellan deras intressen, deras krafter, deras aktionsmetoder, deras närmaste och efterföljande mål. Den första revolutionen och den därpå följande kontrarevolutionära epoken (1907-14) blottade tsarmonarkins hela väsen, ledde den till den ”yttersta gränsen”, avslöjade all dess rutenhet och skändlighet, hela cynismen och demoraliseringen hos tsarbandet med monstret Rasputin i spetsen, huset Romanovs alla bestialiteter – dessa pogromhjältar, som dränkt Rysslands jord med judars, arbetares och revolutionärens blod – dessa *godsägare* som var ”de främsta bland likar”, vilka *äger miljoner* desiatiner jord och är i stånd till varje brutalitet, varje brott, till att ruinera och döda hur många medborgare som helst för att skydda sin egen *och sin klass’ ”heliga egendom”*.

Utan revolutionen 1905-07, utan kontrarevolutionen 1907-14 skulle en sådan exakt ”självbestämmning” av alla klasser hos det ryska folket och de andra folken, som bebor Ryssland, den bestämning av dessa klassers förhållande till varandra och till tsarmonarkin som gjorde sig gällande under åtta dagars revolution i februari och mars 1917, ha varit omöjlig. Denna åtta dagars revolution ”utspelades” – om ett sådant bildligt uttryck är tillåtet – alldeles som om ett dussin repetitioner och generalrepetitioner ägt rum; ”aktörerna” kände varandra, kunde sin roll, visste sin plats, kände sitt läge in i minsta detalj, ända till varje något så när betydande nyans av de politiska riktningarna och aktionsmetoderna.

Men för att den första, den stora revolutionen 1905, som av herrar Gutjkov, Miljukov och deras lakejer utdömdes som ”ett stort myteri”, efter 12 år kunde leda till den ”glänsande”, ”ärorika” revolutionen 1917, vilken gutjkoviterna och miljukoviterna förklarar vara ”ärorik”, emedan den (*tills vidare*) fört dem till makten, så behövdes också en stor, stark och allsmäktig

”regissör”, som dels kunde i väldig grad påskynda världshistoriens lopp, dels framkalla ekonomiska och politiska, nationella och internationella världskriser av enastående styrka. Förutom det enastående påskyndandet av världshistorien krävdes särskilt tvära vändningar i den, för att den av blod och smuts besudlade romanovska monarkins vagn vid en av dessa vändningar skulle stjäla *med en gång*.

Det imperialistiska världskriget blev denna allsmåttiga ”regissör”, denna mäktiga pådrivare.

Nu är det redan ställt utom tvivel att det är ett världskrig, ty Förenta staterna och Kina är idag redan halvvägs och kommer i morgon att vara helt indragna i kriget.

Nu är det redan ställt utom tvivel att det är ett imperialistiskt krig från *båda* sidor. Endast kapitalisterna och deras lakejer, socialpatrioterna och socialchauvinisterna – eller för att tala med namn, kända i Rysslands politiska liv, i stället för allmänna kritiska definitioner – bara gutjkoviter och Lvoviter, miljukoviter och sjingarjoviter å ena sidan samt Gvozdev, Potresov, Tjchenkeli, Kerenskij, Tjcheidze & Co å andra sidan, kan förneka eller skyla över detta faktum. Kriget förs såväl av den tyska *som* av den brittisk-franska bourgeoisin för att plundra andra länder, för att strypa små folk, för att vinna finansherraväldet över världen, för att uppnå delning och nyuppdelning av kolonierna, för att rädda det i undergång stadda kapitalistiska systemet, genom att fördumma och söndra de olika ländernas arbetare.

Det imperialistiska kriget måste som objektiv oundviklighet oerhört påskynda och i högsta grad skärpa proletariats klasskamp mot bourgeoisin, måste förvandlas till ett inbördeskrig mellan de fientliga klasserna.

Denna *förvandling började* med revolutionen i februari och mars 1917, vars första etapp för det första visade oss hur två krafter gemensamt slog tsarismen: å ena sidan bourgeoisins och godsägarnas hela Ryssland med alla dess omedvetna medlöpare och alla dess medvetna ledare i form av de brittisk-franska ambassadörerna och kapitalisterna, å andra sidan *arbetardeputerades sovjet* som började dra till sig soldat- och bondedeputerade.

Dessa tre politiska läger, de tre politiska huvudkrafterna: 1) tsarmonarkin, de feodala godsägarnas hövding, den gamla ämbetsmannakårens och det gamla generalitets hövding; 2) bourgeoisins samt godsägarnas, oktiabristernas och kadeternas Ryssland, i vars kölvatten småbourgeoisin (dess huvudrepresentanter är Kerenskij och Tjcheidze) släpade; 3) arbetardeputerades sovjet, som söker sig bundsförvanter inom hela proletariats och inom hela den fattigaste befolkningens massa – dessa tre politiska *huvudkrafter* framträdde fullt klart under t o m den ”första etappens” åtta dagar, t o m för en från händelserna så avlägsen iakttagare som författaren av dessa rader, vilken måste nöja sig med sparsamma telegram i de utländska tidningarna.

Men innan jag utförligare går in på detta, måste jag återvända till den del i mitt brev, som är ägnad åt den utslagsgivande faktorn: det imperialistiska världskriget.

Med *bojor av järn* har kriget fjättrat samman de krigförande makterna, de krigförande kapitalistgrupperna, det kapitalistiska systemets ”herrar”, det kapitalistiska slaveriets slavägare. *En enda blodig härva* – det är bilden av det samhälleliga och politiska livet i den historiska situation vi nu upplever.

De socialister, som vid krigets början gick över på bourgeoisins sida, alla dessa herrar David och Scheidemann i Tyskland, Plechanov, Potresov, Gvozdev & Co i Ryssland har länge och för full hals skrikit mot revolutionärernas ”illusioner”, mot Baselmanifestets ”illusioner”, mot den ”farsartade drömmen” att förvandla det imperialistiska kriget till inbördeskrig. De har i alla tonarter lovsjungit den styrka, livskraft och anpassningsförmåga, som kapitalismen påstås

ha uppvisat – *de*, som hjälpt kapitalisterna att ”anpassa”, tämja, fördumma och splittra arbetarklassen i olika länder!

Men ”skrattar bäst som skrattar sist”. Det var inte länge bourgeoisin lyckades uppskjuta den revolutionära kris, som kriget hade framkallat. Med oemotståndlig kraft växer krisen fram i alla länder, från Tyskland, vilket land nu – såsom en iakttagare, som nyligen varit i Tyskland, uttryckt det – upplever en ”genialt organiserad hunger”, till Storbritannien och Frankrike, där *hungern också* är i antågande och där organisationen är betydligt mindre ”genial”.

Det är naturligt, att i det tsaristiska Ryssland, där desorganisationen var ohyggligast och där proletariatet är mest revolutionärt (inte tack vare sina speciella egenskaper, utan tack vare de levande traditionerna från 1905), bröt den revolutionära krisen ut *tidigare än annorstädes*. Denna kris påskyndades genom en rad ytterst svåra nederlag, som Ryssland och dess allierade led. Nederlagen skakade hela det gamla regeringsmaskineriet och hela det gamla systemet, de satte alla befolkningsklasser i harnesk mot detta och retade upp armén, de förintade i stor omfattning den gamla officerskåren, som bestod av förbenade adliga och särskilt ruttna byråkratiska element, samt ersatte den med yngre och friskare element företrädesvis från bourgeoisin, från *raznotjintserna* och småbourgeoisin. Bourgeoisins direkta lakejer eller helt enkelt karakterslösa personer, som skrek och väsnades mot ”defaitismen”, har nu ställts inför det faktum, att det existerar ett historiskt samband mellan den högst efterblivna och högst barbariska tsarmonarkins nederlag och den revolutionära brandens *början*.

Men medan nederlagen i krigets början spelade rollen som en negativ faktor, vilken påskyndade explosionen, så var det brittisk-franska finanskapitalets, den brittisk-franska imperialismens *förbindelse* med Rysslands oktiabrist- och kadetkapital en faktor, som påskyndade denna kris genom att en direkt *sammansvärjning organiserades* mot Nikolaus Romanov.

Denna utomordentligt viktiga sida av saken förtiger den brittisk-franska pressen av lätt förståeliga skäl, medan den tyska pressen skadeglatt framhäver den. Vi marxister måste nyktert se sanningen i ögonen, vi får inte låta oss förvirras vare sig av de officiella och diplomatiskt sliskiga lögnerna, som diplomaterna och ministrarna tillhörande den första krigförande imperialistgruppen serverar, eller av flinet och skadeglädjen hos deras finansiella och militära konkurrenter i den andra krigförande gruppen. Hela händelseförloppet under revolutionen i februari och mars visar klart, att den brittiska och den franska ambassaden med sina agenter och ”förbindelser” länge har gjort de mest desperata ansträngningar för att hindra ”separata” överenskommelser och separatfred mellan Nikolaus II (vi hoppas och bemödar oss om att han blir den siste) och Wilhelm II, att de direkt tillsammans med oktiabristerna och kadeterna, tillsammans med en del generaler och officerare ifrån armén och särskilt då från garnisonen i Petersburg organiserade en sammansvärjning för att *avsätta* Nikolaus Romanov.

Låt oss inte göra oss några illusioner. Låt oss inte begå det fel, som görs av dem som – likt vissa ”OK-anhängare” eller ”mensjeviker”, vilka vacklar mellan gvozdevism-potresovism och internationalism samt alltför ofta faller in i småborgerlig pacifism – är beredda att nu lovprisa en ”överenskommelse” mellan arbetarpartiet och kadeterna, det förstas ”stöd” åt de senare osv. Till gagn för sin gamla inlärd (och alls inte marxistiska) doktrin beslöjar dessa personer de brittisk-franska imperialisternas sammansvärjning med gutjkoviterna och miljukoviterna, vilken går ut på att avsätta ”chefkrigaren” Nikolaus Romanov och ersätta honom med mera energiska, friskare och skickligare *krigare*.

Att revolutionen segrade så snabbt och så – till det yttre, vid det första ytliga påseendet – radikalt, berodde endast på att *fullständigt olika strömningar, fullständigt heterogena klassintressen, fullständigt motsatta politiska och sociala strävanden* till följd av en utomordentligt originell historisk situation smälte samman och förenades synnerligen

”harmoniskt”. Nämligen: sammansvärjningen av de brittisk-franska imperialisterna som drev Miljukov, Gutjkov & Co att ta makten *för att fortsätta det imperialistiska kriget*, för att föra det ännu mera förbittrat och ihärdigt, för att *nya miljoner* av ryska arbetare och bönder skulle *slaktas ned* för att gutjkoviterna skulle få Konstantinopel, de franska kapitalisterna Syrien, de brittiska kapitalisterna Mesopotamien osv. Detta å ena sidan. Å andra sidan en djupgående revolutionär rörelse bland proletariatet och folkmassorna (hela den fattiga befolkningen i stad och på land) för *bröd, för fred, för verklig frihet*.

Det skulle helt enkelt vara dumt att framställa saken så, att Rysslands revolutionära proletariat ”stöder” den med engelska pengar ”hopsydda” kadet- och oktiabristimperialismen, som är lika motbjudande som tsarimperialismen. De revolutionära arbetarna har redan i väsentlig grad förstört och kommer att förstöra den skändliga *tsarmonarkin* till grunden, utan att låta sig hänföras eller förvirras av att *de* under vissa korta och exceptionella historiska konjunkturen *fick hjälp av* Buchanans, Gutjkovs, Miljukovs & Co:s kamp, som går ut på att *ersätta* en monark med *en annan monark*, helst också en Romanov!

Så och endast så utvecklades situationen. Så och endast så kan saken ses av en politiker som inte fruktar sanningen, som nyktert avväger förhållandet mellan de samhällseliga krafterna i revolutionen, som bedömer varje ”aktuellt ögonblick” inte endast ur dess hela givna, för idag kännetecknande säregenhet utan också ur synpunkten av dess djupare drivkrafter, det mera djupgående förhållandet mellan proletariatets och bourgeoisins intressen såväl i Ryssland som i hela världen.

Arbetarna i Petrograd har liksom arbetarna i hela Ryssland självuppoffrande kämpat mot tsarmonarkin, för frihet, för jordens överlämnande åt bönderna, *för fred*, mot det imperialistiska slaktandet. För att kunna fortsätta och öka detta slaktande spann det brittisk-franska imperialistiska kapitalet palatsintriger, organiserade en sammansvärjning med gardesofficerare, drev på och uppmuntrade gutjkoviterna och miljukoviterna och snickrade ihop en *fix och färdig ny regering*, som även *tog makten* omedelbart efter den proletära kampens första slag mot tsarismen.

Denna nya regering, i vilken oktiabristerna och mirnoobnovlentserna, gårdagens hantlangare åt bödeln Stolypin, Lvov och Gutjkov, innehar de *verkligt viktiga* posterna, de ledande posterna, de avgörande posterna, armén, byråkratin – denna regering, i vilken Miljukov och de andra kadeterna sitter mera som dekoration, som skylt, för att hålla sockersöta professorstal medan trudoviken Kerenskij spelar rollen som en balalajka för att bedra arbetarna och bönderna, denna regering är inte någon tillfällig samling av personer.

De är representanter för en ny klass som stigit upp till den politiska makten i Ryssland, de kapitalistiska godsägarnas och bourgeoisins klass, som sedan länge *styr* vårt land ekonomiskt och som både under revolutionsåren 1905-07, under kontrarevolutionens år 1907-14 och slutligen – därtill särskilt snabbt – under krigsåren 1914-17 utomordentligt snabbt organiserade sig politiskt och tog hand om ledningen av de lokala självförvaltningsorganen, folkbildningsväsendet, olika slags kongresser, duman, krigsindustrikommittéerna osv. Denna nya klass var redan 1917 ”nästan helt” vid makten; därför räckte det också med de första slagen för att tsarismen skulle störta ihop och lämna plats för bourgeoisin. Det imperialistiska kriget, som krävde en oerhörd anspänning av krafterna, påskyndade i sådan grad det efterblivna Rysslands utveckling, att vi ”med en gång” (i verkligheten endast *skenbart* med en gång) *hann upp* Italien, England och närapå Frankrike samt fick en ”nationell” (dvs till det imperialistiska slaktandet och folkbedrägeriet anpassad) ”parlamentarisk” ”koalitions”-regering.

Vid sidan av denna regering – som ur det *nuvarande* krigets synpunkt i verkligheten endast är en agent för miljard-”firman” ”Storbritannien & Frankrike” – har en äkta regering uppstått: en

inofficiell, ännu outvecklad och relativt svag *arbetarregering*, som uttrycker proletariats och alla de fattiga befolkningsskiktens intressen i stad och på land. Det är *arbetardeputerades sovjet* i Petrograd, som söker kontakter med soldaterna och bönderna, och även med lantarbetarna och naturligtvis med dem i synnerhet, i första hand, mera än med bönderna.

Sådant är det *verkliga* politiska läget, vilket vi framför allt måste försöka fastställa med största möjliga objektiva exakthet för att bygga upp den marxistiska taktiken på den enda fasta grundval, på vilken den måste vila, på grundvalen av *fakta*.

Tsarmonarkin är störtad men ännu inte slagen.

Oktoberisternas och kadeternas borgerliga regering, som vill föra det imperialistiska kriget ”till slut”, är i verkligheten en agent för finansfirman ”Storbritannien och Frankrike”, den är *tvungen att lova* folket maximum av friheter och allmosor, som är förenliga med att denna regering behåller sin makt över folket och möjligheten att fortsätta det imperialistiska slaktandet.

Arbetardeputerades sovjet är en arbetarorganisation, embryot till en arbetarregering, representanten för alla de *fattiga* befolkningsskiktens intressen, dvs för nio tiondelar av befolkningen, en representant som kämpar för *fred, bröd och frihet*.

Kampen mellan dessa tre krafter är bestämmande för den situation, som nu inträtt och som bildar *övergången* från revolutionens första till dess andra etapp.

Motsättningen mellan den första och andra kraften är *inte* djup, den är temporär, framkallad *endast* av ögonblickets konjunktur, av händelsernas tvära vändning i det imperialistiska kriget. *Hela* den nya regeringen består av monarkister, ty Kerenskijes republikanism *i ord* är helt enkelt inte seriös, är inte värdig en politiker, är *objektivt sett* politiskt kannstöperi. Den nya regeringen som inte hunnit göra slut på den tsaristiska monarkin har redan *börjat kohandla* med romanovarnas godsägardynasti. Bourgeoisin av oktoberistkadettyper *behöver* monarkin såsom ledare för byråkratin och armén för att skydda kapitalets privilegier mot de arbetande.

Den som säger, att arbetarna måste *stödja* den nya regeringen till gagn för kampen mot den tsaristiska reaktionen (och detta säger uppenbarligen herrar Potresov, Gvozdev, Tjchenkeli och även trots hela sin *undvikande hållning* också *Tjcheidze*), är en förrädare mot arbetarna, en förrädare mot proletariats sak, mot fredens och frihetens sak. Ty i praktiken är *just* denna nya regering *redan* bunden till händer och fötter av det imperialistiska kapitalet, av den imperialistiska krigs- och plundringpolitiken och har *redan* börjat kohandla (utan att rådfråga folket!) med dynastin, *arbetar redan på att restaurera tsarmonarkin*, inbjuder redan Michail Romanov som kandidat till en ny liten tsar, företar redan åtgärder för att stärka hans tron, för att ersätta den legitima (lagliga, härskande enligt den gamla lagen) monarkin med en bonapartistisk plebiscitmonarki (som stötts upp med en förfalskad folkomröstning).

För att en verklig kamp mot tsarmonarkin skall kunna föras för att verkligen trygga frihet – och inte enbart i ord, inte med vältalare Miljukovs och Kerenskijes löften – är det inte arbetarna som måste stödja den nya regeringen, utan denna regering måste ”stödja” arbetarna! Ty den enda *garantin* för friheten och för tsarismens slutgiltiga tillintetgörande är att *proletariatet beväpnas* och att arbetardeputeradesovjetets roll, betydelse och makt stärks, utvidgas och utvecklas.

Allt annat är fraser och lögn, är självbedrägeri av de politiska kannstöparna från det liberala och radikala lägret, är skojarticks.

Hjälp till att beväpna arbetarna eller hindra åtminstone inte detta – då blir friheten i Ryssland oövervinnlig, monarkin kommer inte att kunna återupprättas och republiken säkerställs.

I annat fall kommer gutjkoviterna och miljukoviterna att återupprätta monarkin, de kommer *inte* att förverkliga någon, absolut inte någon av de ”friheter” de lovat. I *alla* borgerliga revolutioner har alla borgerliga politikusar ”matat” folket och bedragit arbetarna med löften.

Vår revolution är en borgerlig revolution, *därför* måste arbetarna stödja bourgeoisin – så säger Potresov, Gvozdev, Tjcheidze & Co, såsom Plechanov gjorde igår.

Vår revolution är en borgerlig revolution, säger vi marxister, *därför* måste arbetarna öppna folkets ögon för de borgerliga politikusarnas bedrägeri, lära folket att inte tro på ord, utan endast förlita sig på sina *egna* krafter, sin *egen* organisation, sin *egen* sammanslutning, sin *egen* beväpning.

Oktiabristernas och kadeternas, gutjkoviternas och miljukoviternas regering *kan inte* ge folket *vare sig fred, bröd eller frihet* – även om den uppriktigt önskade det (Gutjkovs och Lvovs uppriktighet kan bara spädbarn tro på).

Fred kan denna regering inte ge, därför att den är en krigets regering, en regering för den imperialistiska slaktningens fortsättande, en *röveriets* regering, som vill plundra Armenien, Galizien och Turkiet, annektera Konstantinopel, på nytt erövra Polen, Kurland, Litauen osv. Denna regering är till händer och fötter bunden av det brittisk-franska imperialistiska kapitalet. Det ryska kapitalet är endast en filial av den världs-”firma” som opererar med *hundratals miljarder rubel* och bär namnet ”Storbritannien & Frankrike”.

Bröd kan denna regering inte ge, därför att den är en borgerlig regering. I *bästa* fall kommer den enligt Tysklands exempel att ge folket en ”genialt organiserad hunger”. Men folket vill inte tolerera någon hunger. Folket kommer att få reda på – och det förmodligen snart – att det finns bröd och att man kan få bröd, ehuru endast genom åtgärder, som *inte böjer sig för kapitalets och jordegendomens helgd*.

Frihet kan denna regering inte ge, därför att den är godsägarnas och kapitalisternas regering, som *fruktar* folket och redan börjat kohandla med den romanovska dynastin.

Om de taktiska uppgifterna för vårt närmaste uppträdande mot denna regering skall vi tala i en annan artikel. Vi skall där visa, vari det säregna i det nuvarande läget – *övergången* från revolutionens första till dess andra etapp – består och varför i *detta* ögonblick parollen, ”dagens uppgift” måste vara: *Arbetare, ni har presterat under av proletär heroism, av folkets heroism i inbördeskriget mot tsarismen, ni måste prestera under av organisation, organisation av proletariatet och hela folket, för att förbereda er seger i revolutionens andra etapp*.

Vi begränsar oss nu till en analys av klasskampen och förhållandet mellan klasskrafterna under nuvarande revolutionsetapp, men måste dock ställa frågan: vilka är proletariatets *bundsförvanter i den nuvarande revolutionen?*

Proletariatet har *två* bundsförvanter: för det första den breda, flera tiotal miljoner omfattande massan av halvproletärerna och delvis småbönderna vilka utgör den väldiga majoriteten av folkningen i Ryssland. Denna massa *behöver* fred, bröd, frihet och jord. Denna massa kommer ofrånkomligen att i viss mån stå under inflytande av bourgeoisin och särskilt småbourgeoisin, då den till följd av sina levnadsförhållanden står den sistnämnda närmast och vacklar mellan bourgeoisin och proletariatet. Krigets grymma lärdomar, vilka kommer att bli *desto* grymmare, ju mer energiskt Gutjkov, Lvov, Miljukov & Co kommer att föra kriget, skall *ofrånkomligen* driva denna massa till proletariatet och tvinga den att följa det. Vi måste nu med utnyttjande av de nya förhållandenas relativa frihet och arbetardeputerades sovjeter framför allt och huvudsakligen bemöda oss att *upplysa* och *organisera* denna massa. Sovjeterna av bondedeputerade, sovjeterna av lantarbetare måste upprättas – det är en av de aktuellaste

uppgifterna. Härvid kommer våra strävanden inte bara att inriktas på att lantarbetarna skall bilda sina speciella sovjeter, utan också på att de egendomslösa och fattiga bönderna organiserar sig *skilt* från de välbärgade bönderna. Om de särskilda uppgifterna och de särskilda formerna för den organisation, som nu är vitalt nödvändig, skall jag tala i nästa brev.

Det ryska proletariats andra bundsförvant är proletariatet i alla krigförande och överhuvudtaget i alla länder. För närvarande är detta proletariat i avsevärd grad nedtryckt av kriget, och i dess namn talar alltför ofta socialchauvinisterna, vilka i Europa – liksom Plechanov, Gvozdev och Potresov i Ryssland – gått över på bourgeoisins sida. Med varje månad som det imperialistiska kriget pågått, har proletariatet dock alltmer frigjort sig från socialchauvinisternas inflytande, och den ryska revolutionen kommer *ofrånkomligen* att påskynda denna process i väldig grad.

Med dessa två bundsförvanter kan och kommer Rysslands proletariat genom att *utnyttja* det nuvarande övergångsstadiet *säregenheter* att först erövra den demokratiska republiken och full seger för bönderna över godsägarna i stället för Gutjkovs och Miljukovs halvmonarki och att sedan gå framåt mot socialismen, som ensam kan skänka de av kriget marterade folken *fred, bröd och frihet*.

N Lenin

Skrivet den 7(20) mars 1917

Publicerat med förkortningar i *Pravda* nr 14 och 15, den 21 och 22 mars 1917

Publicerat ffg i sin helhet 1949 i V I Lenins *Samlade verk*, 4:e ry uppl, b 23